

melse, som jeg mener ubetinget bør fastholdes, dersom man skal give Afkald paa Forbudet mod Søndagsjagt, og det er Bestemmelsen om, at unge Mennesker under 16 Aar ikke maa jage. Den Bestemmelse har man, som der allerede er bleven gjort opmærksom paa, taget ud, hvilket jeg betragter som meget uheldigt. At unge Mennesker under 16 Aar — der stod oprindeligt 15 i Regeringsforslaget, men det blev forandret til 16 — ikke maa jage, er en Bestemmelse, som jeg ubetinget tror bør opretholdes. Jeg ser meget vel, at man der henviser til § 29, hvor der omtales, at mindreårige staa under Forældres og Værgers Tilsyn, og at de paagældende blive straffede, naar de ikke holde de unge Mennesker tilbørligt i Ave; men ikke desto mindre tror jeg, at det vil være rigtigt at have et saadant almindeligt Forbud mod, at unge Mennesker under 16 Aar gaa paa Jagt. Det er ogsaa en Bestemmelse, der, saa vidt jeg ved, enstemmigt er bleven vedtaget her i Landstinget, og om hvilken hele Udvalget har været enig.

De Punkter, som den ærede forhenværende Ordfører paaanførte under Omtalen af §§ 3 og 4, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er ganske sandt, hvad der blev sagt, at man der er kommet noget uden for den bestaaende Ret, og kan man ikke enes om Forandringer der, maa man selvfølgelig lade dem falde. Naar imidlertid den ærede forhenværende Ordfører bemærkede, at man vilde gøre Brugeren umyndig, tror jeg, at han tager fejl. Der staar udtrykkeligt i § 4, at det er den jagtbereitigede — altsaa ogsaa Brugeren og Jæsteren — hvad enten han er Bruger eller ej, tilladt at overdrage sin Jagtret til andre for sin Besiddelsestid eller for et vist Aaremaal, en Bestemmelse, som det ganske vist forekommer lidt mærkeligt, at Folketinget har indsat. Vi have jo netop i Landstinget ophævet Bestemmelsen om Besiddelsestiden og sat 15 Aar i Stedet; men vil man nu vende tilbage til Besiddelsestiden, skal jeg ikke have noget derimod. Jeg synes, at de Herrer, som ere saa utilfredse dermed, kunne være ret tilfredse med denne Bestemmelse; thi derved saa Jæsterne fuldstændig Lov til at bortforpagte eller sælge deres Jagtret, til hvem de ville, naturligvis ogsaa til større Jordbesiddere. Det forekommer mig derfor, at den ærede forhenværende Ordfører var noget ubillig i sin Dom over disse Paragraffer. Der er dog, som jagt, paa et af disse Punkter blevet gennemført noget nyt i det andet Ting, noget, som er i Uoverensstemmelse med den

bestaaende Ret, og naar man ikke enes om det ny, maa man lade det gamle bestaa.

Angaaende Fredningsbestemmelserne, eller hvad man nu vil kalde dem, Bestemmelserne i §§ 16 — jævnført med § 6 — og 17, skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Den ene af disse Paragraffer er i alt Fald en Fredningsparagraf, og den anden er egentlig en Bestemmelse om, at Jordbrugere i visse Tilfælde have Ret til at skyde og jage visse Dyr, som saa nærmere nævnes. I denne Paragraf er en Bestemmelse udgaaet, hvad jeg meget beklager, fordi det er en udmærket human Bestemmelse, og jeg synes heller ikke, at der egentlig kan indvendes noget imod den. Det er det Punktum, hvori det hedder, at naar Moderdyret fanges eller dræbes, skal Ungelen saa vidt muligt ogsaa fanges eller dræbes. Denne Bestemmelse er udgaaet, uden at jeg hverken i de mundtlige eller skriftlige Bemærkninger, som er fremkomne, har set nogen Motivering af, hvorfor den er falden bort. — § 16 maa jeg ogsaa helst tage med med det samme, fordi jeg synes, at man ogsaa der er kommet Humanitetens Krav for nær. Jeg er enig med den sidste ærede Taler deri, at jeg ikke forstaaer, hvorfor Væseler, Grævlinger, Vindsvin og Flagermus skulle være fredløse. Jeg har ikke set nogen anden Motivering deraf, end at man siger, at disse Dyr ere sjældne, og et enkelt af dem, mener man er skadeligt. Det er den Motivering, man har givet derfor, og der tilføjes i øvrigt, at man ikke antager, at disse Dyr ere Genstand for Jægerens Forsølgelser; men ere de ikke det, hvorfor saa udelukke dem fra Fredningsbestemmelserne? Dog det er et af de mindre Punkter, hvorom man nok kan blive enig.

Af andre Bestemmelser, som jeg synes kommer Humanitetens Krav for nær, skal jeg nævne den, der findes i det 3dje og 4de Stykke af § 16, hvorefter det skal være tilladt Ejeren af Grunden paa en staaansom Maade at borttage eller lade borttage Vibeæg indtil den 8de Maj, og saa nævnes der forskellige andre Ug. Det synes jeg i alt Fald vil i sin Udførelse kunne blive meget inhumant. Dertil kommer, at Bestemmelsen er saa vagt affattet, idet det jo maa overlades til Politiet og Dyrigheden at afgøre, hvad der er staaansomt, og hvad der ikke er staaansomt. En saadan Bestemmelse, der i den Grad er vag og ubestemt, at man paa Forhaand kan sige sig selv, at den vil give Anledning til meget forskellige Opfattelser, ønsker jeg ikke at være med til. — Det samme gælder om et andet Stykke i samme Paragraf, hvor der er Tale om at indfange